

Bratři a sestry,

otevíráme 4. knihu Mojžíšovu Numeri a delší čas tu zůstaneme. Pojdme se ale nejdříve podívat na sám její název. Latinsky Numeri, řecky Arithmoi, tedy počty. Tento název je odvozen ze dvojího sčítání lidu zde v kapitole první a pak v kapitole 26. Numeri je kniha čísel. Hebrejská Bible má ale zcela jiný název, a sice „B midbár“ – tedy „na poušti“. Je to jedno ze slov v prvním verši první kapitoly: „*Hospodin promluvil k Mojžíšovi na poušti Sinaj.*“

Připomeňme si to, co mají Izraelci čerstvě za sebou. Téměř roční pobyt na úpatí Boží hory, která se až chvěla a mocně duněla. Dar Zákona. Postavení svatostánku. Boží oslovení. Boží blízkost, po které se musela zachvát i srdce mnohých lidí. Vypadalo to skoro tak, že po vyjití z Egypta jsou u cíle. Jenže tohle ještě není cíl – jak zpíváme v jednom spirituálu, pouť je dlouhá, jde se dýl; tahle cesta nekončí, začíná jen další díl... A tím dalším dílem – je opět poušť... B Midbár....

Už kdysi dávno jsme si povídali o tom, jak vypadá hebrejské písmenko bet – tedy B. Už staří rabíni dokázali jeho podobu krásně vytěžit. Je to současně první písmeno celé Tóry. Toto písmeno bet - připomíná domeček, přístřešek nebo jeskyňku s otevřeným výhledem. Ten, kdo doufá v Hospodina, ten má: pevnou půdu pod nohama, střechu nad hlavou, oporu v zádech – a taky výhled do budoucnosti...

To úpatí Boží hory, to byla jen dočasná zastávka, jen spočínutí. Čerpací stanice. Ale byl to silný prožitek právě té Boží opory: pevné půdy pod nohama, střechy nad hlavou, ochrany v zádech. Co se týče toho výhledu, tak ano, tam kdesi v dáli za obzorem času je zaslíbená země. To je cíl. Anebo čas, kdy budou překuty meče na vinařské nože, jak prorokuje Micheáš. Ale v bezprostřední blízkosti je poušť. Oblast, kde nic neroste, kde je země vyprahlá a téměř bez života. Oblast plná ohrožení. Riziko hladu, nedostatku a únavy ze spalujícího slunce. Minimum stínu, kde by poutník spočinul. Ale pak je tu riziko ještě jiné. A sice nepřátelé, kteří se budou stavět lidu do cesty. Proto zde Hospodin promluvil k Mojžíšovi – aby mu dal úkol. Spočítat bojeschopné muže starší dvaceti let. Je třeba myslet na všechno a být připraveni i na nutnou obranu.

Když to všechno domyslíme, nejspíše nám dojde, že jsme na tom podobně. Máme zkušenost s Boží blízkostí, s jeho občerstvujícím slovem. S doteky jeho přízně, s prožívanou radostí. Jenomže pak přichází únava, vyprahlost, různí

démoni, kteří se nám staví do cesty. Naše křesťanská existence je bytím na cestě. Věřit neznamena spočívat v pohodlné oáze, ale počítat s tím, že půjdeme pouští. Takovou cestou může jít každý z nás. A kniha Numeri – B midbár, se nám může stát dobrou a užitečnou příručkou.

Myslím na naše sborové výročí. Čím vším jsme jenom prošli! Jaké dějinné zvraty máme za sebou! Kdo všechno se nás snažil zastavit, rozptýlit, rozehnat nebo rovnou zničit! Připomínáme si časy, kdy jsme se těšili z Božích darů a pokojného života. Kdy se šlo relativně pohodlně a dobře. Možná jsme někdy měli dokonce přímo pocit, jako bychom na chvíli stanovali přímo pod Boží horou. Taková je zatím i ta doba naše a díky Pánu Bohu za to.

A pak jsme zažívali i časy, kdy tě smích opustí ... a věděli jsme o úhoru bodláčí a o dechu, který nestačí.... A přece jsme zůstali na cestě. Přece jsme prošli v jeho síle! A nejsme ani teď ještě u cíle, jde se dýl...

Ta hora Boží se ale přece tyčí taky nad tou pouští. Svatá hora a poušť tak nějak patří k sobě. I v tichu pouště se přece může rozeznít Boží hlas... A on zazníval. Při tom všem dobrém, co jsme směli prožívat i navzdory nesnadným dobám. Společenství našich sborů. Setkávání v rámci možného. Duchovní písně se silným obsahem a jejich skrytá symbolika a vícesmyslnost. Polotajná či zcela tajná shromažďování a naši faráři, kteří si je brali na triko a riskovali odebrání státních souhlasů...

No a teď něco k těm jménům těch odvedenců, na kterých by si i farář polámal jazyk. Z každého pokolení bude Mojžíšovi a Áronovi po boku jeden muž, vždy představitel otcovského rodu. To oni provedou soupis bojeschopných mužů a postaví je do bojového šiku. Ta jejich jména jsou oproti jiným biblickým postavám neznámá. Řekli bychom dnes, že to nejsou žádné celebrity. Ale jejich jména napovídají mnoho. Elisur – Můj Bůh je skála. Šelumiel – Bůh je můj pokoj. Elišama - Můj Bůh vyslyšel. Achiezer – Můj bratr pomocník... Tito muži, jinak úplně neznámí, jsou v této chvíli pro Mojžíše a Árona zcela zásadní a nepostradatelní. Bez nich by se na žádnou cestu nevydali. Bez nich by se společenství putujících neobešlo ani na chvíli. Mojžíš, který je označen jako Boží muž, kterému není rovno a jeho bratr Áron, který byl vysvěcen na velekněze, se neobejdou bez spolupracovníků, ba spolubojovníků. Jenom oni sami dva lidi vést nemůžou, sami nic neutáhnou.

Kdo jde vedle nás? Kdo nás v naší službě podpírá? Vzpomeňme na ty, kteří s námi při naší cestě byli a ještě jsou po našem boku. Na ty, kdo podrží,

podepřou, na ty, kdo vždy byli a stále jsou nablízku. Na ty, kteří se za nás postaví, bude – li třeba. Na naše životní partnery, rodiče, faráře, přátele. Na ty, se kterými otevíráme Písmo při biblické. Na presbytery. Na modlitební skupinku. Zkusme si v hlavě sestavit soupis náčelníků, bez kterých by se nám šlo mnohem hůře, došel by nám dech a možná bychom byli v pokušení tu cestu vzdát..... Mohl bych jmenovat mnohé z vás, ale neudělám to, protože bych na jiné zapomněl a to by nebylo fér...

U každého má to putování jistě jinou podobu. Putování ale k našemu životu víry patří. Stát na místě znamená zapouštět kořeny předčasně. Podlehnutí falešnému dojmu, že cíl už je tady. Izraelci si při té zastávce vyrobí zlaté tele. Už praotcové se vydávají na cestu. Opouštějí svou zabydlenost a vycházejí na poušť, vstříc nejisté budoucnosti, vybaveni pouhou důvěrou v Hospodina. Egypťští otroci vyjdou z relativní zajištěnosti, od hrnců masa na obtížnou a dlouhou pouť ke svobodě.

Na cestách je neustále i Ježíš Kristus. Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by složil hlavu. Jeho poslední pouť je cesta k Jeruzalému, kde skončí na kříži. Když povolává svoje učedníky, řekne každému z nich: „Pojď za mnou“. Pojď. Vyjdi. Neboj se, já tě povedu. Ani on nechodil sám, ale se svými dvanácti. A po jeho vzkříšení a nanebevstoupení se počet jeho následovníků rozrůstá do netušených čísel..... Jdeme společně po cestě, která není snadná. A nejsme sami. Jdou s námi desítky, stovky a tisíce poutníků. Těch, kteří mají v Bohu pevnou půdu pod nohama, střechu nad hlavou i krytí v zádech. A jdeme vstříc s výhledem do Boží budoucnosti. To je nadčasové poselství knihy, kterou se chceme pokusit vykládat. Amen.

Modlitba: Pane Bože, naše cesta životem a dějinami často připomíná putování pouští. Jdeme, nebo spíš klopýtáme, občas padáme a pokoušíme se znova vstát. Ještěže nejdeme sami. Máme spolupoutníky ve víře, lásce a naději. Máme tebe, který jdeš s námi. Prosíme tě, podpírej nás, abychom nepodlehli vyčerpání. Amen.

